det pinte hende. Nu sagde hun til sig selv: Men, det var jo en Roman! Af disse Fantasier fremstod hendes første Novelle, *Klementine*, hvori Helten selvfølgelig har megen Lighed med Heinrich Simon.

Hendes næste Fortælling, *Jenny*, handler om Jødehadet og de Lidelser, denne Fordom kan forvolde. Derpaa fulgte nogle mindre Arbejder, saasom: *Breve om Tjenestepigers Stilling*, en Sag, der hele hendes Liv igjennem vakte hendes Interesse og Deltagelse. Herom vidner en Ytring i en af hendes sidste Bøger *Im Abendroth* fra 1883. Hun ser sig om i en Kreds af Damer, spørger sig selv, hvem af dem hun vilde tjene, hvis hun var nødt dertil, og bedømmer dem derefter.

Hun vedblev at føle en lidenskabelig Glæde ved Arbejdet og var lykkelig som ved et Trylleslag, naar hun satte sig til Skrivebordet. Hendes Moder var ligesaa forundret og forvirret som en Høne, hvis Ælling begynder at svømme; videre end til denne Forundring kom hun ikke i de faa Aar, hun endnu levede. Faderen derimod, som først kun *taalte*, at hun skrev, endte med at *glæde sig* derover. Han respekterede hende som en selvstændig Personlighed, og dette gjorde Forholdet imellem dem bestandig inderligere.

Den Uafhængighed, hun opnaaede, ogsaa i økonomisk Henseende, glædede hende. Dog havde hun Kampe at gjennemgaa, inden hun kunde løsrive sig fra de Fordomme, hun var opvoxet i. Saaledes følte hun sig ubehagelig berørt første Gang, hun modtog Penge for en Fortælling; hun havde „forladt sin Kaste", var bleven en af den arbejdende Flok. „Lad os tænke mindre paa at være Damer, mere paa at blive dygtige Arbejdersker", formaner hun i denne Anledning sig selv og andre.

Anonymiteten kunde ikke bevares i Længden, og det morede hende at se, hvordan Folk tog den Opdagelse, at hun var Forfatterinde. „Men, befatter De Dem endnu med sligt?" udbrød en Dame, der saa hende med et Strikketøj i Haanden. „Syning og den Slags Ting nedlader De Dem naturligvis ikke længer til", sagde en anden, der traf hende ledig. Ved et Badested hørte hun denne Ytring: „Nu har jeg set Fru V's. Abe, Baron K's. Morian og Kronprinsen af Baiern, nu gad jeg ogsaa nok se denne Frøken Lewald". Sligt ærgrede hende